

BOŽÍ PRŮLOM V ŘÍMSKÉM PODSVĚTÍ

Hrdinku tohoto strhujícího příběhu mi představili před pár lety na jedné dobročinné akci, kde byla spousta lidí. Už jsem pozapomněl, že mi o ní jeden známý vlastně vyprávěl – s takovým nadšením, až jsem ho nebral moc vážně. Když mi tedy někdo pošeptal do ucha: „Pojď, seznámím tě s Chiarou Amirante,“ chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, o koho se jedná. Trochu lhostejně jsem se vydal ke stolku, u něhož seděla tato mladá žena... Netušil jsem, co mě čeká.

Zvuk jejího hlasu mě zasáhl do hloubi srdce, jako by se mě dotkl sám anděl: „Těší mě,“ řekla Chiara a stiskla mi ruku. Její stisk jsem opětoval a divil se sám sobě, že ji zdravím tak srdečně.

Přisunul jsem si k ní židli a začali jsme si povídat. Přišlo mi, jako bychom se znali už dávno. Nic jsem o ní nevěděl, ale z nějakého důvodu jsem chtěl zjistit

všechno o jejím životě, o tom neuvěřitelném duchovním dobrodružství. Její úžasné vyprávění jako by se mi propalovalo do srdce, něčeho takového jsem se vůbec nenadál.

Když se blížilo poledne, sebral jsem odvalu a pozval ji k nám domů na oběd. Chtěl jsem si tento silný příběh totiž vyslechnout až do konce. Statečná zakladatelka komunity *Nové horizonty* šla poslušně se mnou a ochotně odpovídala na všechny mé dotěrné a stále osobnější otázky.

Chiara pokračovala plynule ve svém vyprávění, které bylo střízlivé, radostné a plné pokoje, podobně jako na stránkách této knihy. Místy vás četba zanechá bez dechu, budete si připadat jako ve snu – ve snu až příliš krásném na to, než aby mohl být pravda.

Chiara mluvila a otevírala tím nové obzory mému srdci, mé mysli, mé budoucnosti, a dokonce i mým nejbližším. Ano, nové obzory se neotevřely pouze mně, ale otevřou se mnohým dalším – přinejmenším těm, kdo budou mít to štěstí, že se s touto odvážnou ženou setkají a rozhodnou se k ní přidat, podobní kapkám vody, které – jak to kdysi krásně vyjádřila Matka Tereza z Kalkaty – spolu vytvářejí celé moře, jež zrcadlí Boží dobrotu.

Četba této knihy nám může převrátit život vzhůru nohama. Nemusíme se toho však bát. Poselství, jež

ukrývá, má moc proměnit náš neklid v hluboký pokoj, naši sklíčenost v radost a naše pochybnosti v jistotu. Nechme se nevratně „nakazit“ radostí, která Chiaru všude provází. Dovolme, aby nás tato radost cele pronikla a vnesla světlo všude tam, kde žijeme.

Chiara se za svůj příběh nestydí. Vypráví jej bez zámlk; s otevřeností, aby se každý z nás mohl definitivně rozhodnout, na jakou stranu bitevního pole se postaví: jestli se rozhodne pro světlo a pro pravdu. Pro pravdu, která je životem, a to tím životem, díky němuž můžeme zakoušet kus nebe už zde na zemi.

Může vám to připadat až neuvěřitelné, ale svou „kořist“ jsem nedokázal pustit ze svých spárů po celý den – doptával jsem se na všechno tak důkladně, jako by šlo o soudní výslech. Chtěl jsem poznat i ten nejmenší detail neobyčejného příběhu, jehož jsme se zde dotýkali a který mi nedovoľoval zůstat chladným.

Blížil se večer a já trval na tom, aby u nás Chiara zůstala i na večeri. Přišlo ještě několik jejích známých a spolupracovníků. Nelze bez zjevného důvodu popsat atmosféru, která u stolu panovala. Rozhostila se tam radostná, sváteční a pokojná nálada. Přátelsky jsme spolu rozprávěli a všichni jsme si připadali blízcí, ačkoli jsme se téměř neznali.

S dojetím vzpomínám na to, že ke mně po večeri přišel jeden z členů mé rodiny a řekl mi: „Tak dobře

nám spolu ještě nikdy nebylo, nemyslíš?“ A já s ním musel souhlasit.

Chiara Amirante, zakladatelka *Nových horizontů*, přišla mezi nás a otevřela nám všem „nové obzory“.

Její životní příběh by klidně mohl vzejít z pera nějakého geniálního spisovatele. Do srdcí všech, kdo se rozhodli naslouchat se skutečným zájmem, zasel semínka čehosi nového a bytostně důležitého.

Život Chiary je veliký dar, jehož blahodárné účinky na sebe nenechají dlouho čekat. Stránky této knihy svým způsobem připomínají *Knihu života* sv. Terezie z Ávily. Jsou svědectvím o tom, jak podivuhodné věci může dokázat člověk, který se spontánně, radostně a bez výhrad rozhodne stát se nástrojem v rukou dobrého Boha.

Andrea Bocelli

9

SESTUP DO PODSVĚTÍ NÁDRAŽÍ TERMINI

Po návratu do Říma jsem si kladla otázku, jak budu moci pokračovat v tom, co jsem začala. Bydlela jsem u rodičů a bylo jasné, že by mi noční vycházky netolerovali. Nabízela se mi ale možnost získat nové zkušenosti v pomoci drogově závislým v centru CEIS (*Centro Italiano di Solidarietà*), které založil otec Mario Picchi. Centrum vedl Juan Corelli. Když slyšel můj příběh, rozhodl se, že u mě udělá výjimku: Nemusela jsem absolvovat celý proces formace, ale mohla jsem ihned začít pracovat na novém projektu pro dospívající mládež.

Mamka s tatínkem byli moc rádi, že pracuji u otce Picchiho, velice si tohoto kněze vážili. Teoreticky tu stále ještě byla možnost vrátit se do *Hnutí fokoláre*, nicméně já jsem pochopila, že Bůh byl už dlouho při díle, aby mi připravil jiné povolání. Se svými představenými jsem dál pokračovala v rozlišování, přičemž

se před námi otevíral Boží plán, který mě naprosto přesahoval.

Při práci v CEIS jsem se věnovala mladým lidem, kteří začínali s drogami, aniž tušili, do jakého pekla se postupem času dostanou, nakolik je droga může znesvobodnit. Většina z nich se nacházela v období, kterému někteří narkomani říkají „líbánky“, protože mají pocit, že droga – například heroin – nabízí člověku všechno, co hledal, a dává mu pocit až neuvěřitelného blaha. Ve stavu opojení zmizí veškerá fyzická i psychická bolest, vyřeší se problémy ve vztazích – všichni se jeví jako úžasní přátelé... Snažila jsem se jim nastínit, co je čeká, jestliže budou tímto směrem pokračovat, protože mnozí o tom neměli ani potuchy.

Mezitím jsem se úplně uzdravila. Po ústupu mé oční choroby jsem se cítila po fyzické stránce snad nejlépe v životě. Nejméně rok jsem neměla žádný z příznaků, které mě tak dlouho trápily. Ihned jsem se však vrátila ke svému frenetickému tempu a zase mi začalo být zle, tentokrát ovšem z jiného důvodu. Po Bechetově syndromu nastoupil únavový syndrom, který mě provází dodnes (což je zřejmě následek toho, že jsem se dlouhodobě přetěžovala). S tím vyvstala řada dalších zdravotních potíží...

Kvůli práci v CEIS jsem se často pohybovala v oblasti zvané Capannelle, která se nachází od čtvrti Monte

Sacro, kde jsme bydleli s rodiči, téměř na opačném konci Říma. Každý den jsem tam jela skoro hodinu, takže nebylo obtížné rodiče přesvědčit, že bych mohla raději bydlet u svých kamarádek na Via Appia. A tak jsem oficiálně chodila pracovat do CEIS, do instituce s mezinárodním věhlasem, kde se vyvíjely pilotní projekty pro Evropu, a bydlela jsem u kamarádek, které rodiče znali a měli je rádi. Všechno tedy bylo v nejlepším pořádku!

Jenže jakmile jsem se k nim v únoru 1991 přestěhovala, kromě práce v CEIS, kam jsem chodila ve dne, jsem po nocích začala chodit i na nádraží Termini do tamních podchodů. Mé první dojmy byly děsivé, ačkoli už jsem byla ze své dosavadní praxe na ledacos zvyklá.

Když jsem se na nádraží vydala poprvé, připadala jsem si jako v dantovském pekle. Nahoře se sice hojně vyskytovali bezdomovci a problémová mládež, ale to byl teprve „očistec“. Pravda, nacházelo se tam mnoho potřebných, ale i celá řada skupinek charitativních pracovníků, kteří sem dokonce chodili na směny, aby zde zajistili nepřetržitou pomoc. Působili tu dobrovolníci z komunity Sant'Egidio, Misionářky lásky (Matky Terezy), místní Charita i různé farnosti a jiné asociace. Ale v nádražních podchodech – to byl docela jiný svět! Byla to místa, o nichž věděli i „povolání“, že tam

nemají chodit. Obhlédla jsem situaci a zjistila, že dolů scházejí lidé, kteří vypadají opravdu zničeně. Pomyslela jsem si: peklo je dole v podchodech, tam musím jít! Dnes je nádraží Termini celé přestavěné a v sutereú jsou normální obchody, ale ještě v devadesátých letech to tam bylo opravdu hrozné.

Věděla jsem, že moje rozhodnutí je dost riskantní. Mladí lidé, kteří na nádraží pomáhali, mě okamžitě varovali, že vydat se do těch míst je velmi nebezpečné, navíc pro dívku... Ani omylem! Nešlo jen o to, že by mě někdo mohl zabít. Koneckonců to by ještě nebylo tak zlé, zemřela bych jako mučednice a měla zajištěné místo v ráji... Mohla jsem však také zakusit jakýkoli typ násilí a to mě vážně děsilo. Jen pohybovat se na tom místě znamenalo, že si člověk o něco koleduje.

Když mi jeden z charitních dobrovolníků vysvětloval, jak to na nádraží v různých místech vypadá, nějak mě prokoukl a najednou povídá: „Snad nechceš jít dolů? Pusť to z hlavy, je to úplně nesmysl! Ať tě to ani nenapadne, je to velice nebezpečné.“ To mi raději neměl říkat! Mě dolů nevedla touha po dobrodružství, nýbrž povolání, které bylo silnější než můj strach. Mým povoláním bylo „sestupovat do pekel“, a pokud dole bylo něco jako peklo, musela jsem jít právě tam.

Jakmile odešel dát sendvič bezdomovci na náměstíčko před hlavním vchodem, využila jsem situace

a šla se mrknout, „jak to tam vypadá“. Už v polovině schodů jsem musela připustit, že měl pravdu. Napadlo mě: „Ještě pár schodů a nevyjdu odsud živá a zdravá!“ První, co jsem zaznamenala, byla rvačka několika kluků. Útočili na sebe rozbitými láhvemi, byli opilí a zakrvácení a někteří už měli v ruce nože. Stranou ležel další chlapec. Nebylo poznat, jestli je mrtvý, nebo jen předávkovaný. Řekla jsem si: „Možná zrovna umírá, musím k němu.“

Usilovně jsem se modlila, abych si dodala odvalu, a pak jsem se k němu rozběhla. Chtěla jsem zjistit, jestli se mu dá nějak pomoci. Měla jsem pocit, že se pohybuji v jednom z pekelných kruhů, které jsme rozebírali ve škole při studiu *Božské komedie* nebo v některém filmu Daria Argenta. Panovala tam surrealistická atmosféra, pološero a neonová světla, postavy, které vypadaly jako z nějakého filmu: jeden krvácel, druhý držel nůž, všichni potetovaní, zjizvení, k tomu zdrogované prostitutky...

Přišla jsem k tomu chlapci, který ležel na zemi. Naštěstí zrovna otevřel oči, takže předávkování přežil. Řekl mi, že se jmenuje Angelo, a začal mi vyprávět svůj život, jako bychom se už dávno znali.

Pobýval v komunitě CEIS a už jednou se ze závislosti vyléčil, ale pak mu přišel rozsudek: Musel nastoupit do vězení, aby si odpykal trest za několik

přechinů, a tím znovu spadl na dno. Před pár měsíci ho propustili z vězení, ale neměl kam jít a nepracoval. Rodiče už zemřeli, jeden z jeho bratrů žil v zahraničí a druhý byl také ve vězení. Žil tedy na ulici, kde se dal vždycky sehnat kokain a heroin. Jeho dívka byla navíc zřejmě těhotná (čekalo ji vyšetření), ale mívala epileptické záchvaty a on nevěděl, jak ji ochránit a léčit. Vědomí, že jí nemůže poskytnout střechu nad hlavou a zajistit jí lékařskou péči, ho zcela ničilo.

Setkání s ním mě velice zasáhlo, protože jsem opět zažila hlubokou bolest z toho, že pro tyto lidi nemohu udělat téměř nic. Potřeboval práci a domov, ale já mu v tu chvíli nemohla nabídnout nic konkrétního. Měla jsem jen svou mapu s hostely, středisky a jídelnami, zdálo se však nemožné najít místo, kam by ho přijali i s jeho těhotnou dívkou, která navíc trpěla epilepsií.

Když jsem se o dva dny později vrátila, stále tam byl. V ruce držel balíček, běžel ke mně a řekl: „Už dva dny tě hledám! Tady máš dárek.“

Podivila jsem se: „Jaký dárek? Vždyť nemáš ani floka...“

A on na to: „Možná to nevíš, ale předevcírem jsi mi zachránila život. Když jsi tehdy přišla, probíral jsem se ze čtvrtého předávkování za dva poslední dny. Chtěl jsem to všechno skončit, už jsem nechtěl na tomhle hrozným světě žít. Ale protože jsem potkal člověka,

který byl ochoten víc než hodinu poslouchat takového zoufalce, jako jsem já, pochopil jsem, že i kdyby byl na světě jen jeden takový člověk, stojí za to žít... A všiml jsem si, že máš v očích radost, takže teď vím, že radost tady na zemi existuje. Chci ji mít taky!“

Pak mi Angelo ukázal slova na rozloučenou, která napsal na zeď podchodu před svým posledním pokusem o sebevraždu. Chtěl po sobě zanechat nějaký výkřik, a to právě na místě, kde se rozhodl skoncovat se životem, aby si ho musel přecíst každý, kdo by procházel kolem: „I když vás to nezajímá, MY EXISTUJEME!“

Ta věta mi pronikla do srdce jako meč. Došlo mi, že lhotejnost zabíjí. Vždyť jen obyčejné naslouchání může zoufalého člověka odradit třeba od sebevraždy. Příběh o tom, jak se Angelo znovu rozhodl žít, se pro mě stal kotvou, které jsem se pak chytala ve chvílích, kdy by mě už už odradil strach a únava z množství těch srdceryvných výkřiků – zvlášť když mě přepadala pocit, že stejně nic nezmůžu.

Asi za dva týdny jsem se na skútru vracela domů, byly asi tři hodiny v noci. Jela jsem z nádraží, kde se událo několik opravdu silných setkání. Obavy, které mě svíraly první dny, už opadly. Najednou se za mnou objevila jakási dodávka a navěsila se na mě. Šofér na mě úmyslně najížděl a tlačil mě ke krajnici. Ohlédla

jsem se a za volantem spatřila velkého chlapa, který se rozhodně netvářil, že by žertoval. Dostala jsem velký strach. Snažila jsem se ho setřást v bočních uličkách, ale byl rychlý. Měla jsem ho neustále v patách. Rozhodla jsem se mu tedy postavit čelem. Zastavila jsem a zeptala se: „Hledáš něco?“ Odpověděl mi ironickým tónem, který nevěstil nic dobrého: „Co bych asi tak mohl hledat? No hádej!“ Znovu jsem vyrazila na útěk a dělala, že si ho nevšímám. Hlavou mi však běželo, co je to za nerozum, když se holka potlouká v noci sama po ulicích a doufá, že se jí nic nestane.

V tu chvíli jsem si však sama odpověděla: „Ale já nejsem sama. Je tu se mnou Pán a já musím věřit, že mě ochrání.“ Začala jsem si nahlas zpívat modlitební písně, abych si dodala odvahy a cítila Boží blízkost. Tehdy se ke mně ten chlap opět přiblížil a snažil se mě zablokovat. Zavolala jsem na něj: „Podívej, jestli chápu správně, co hledáš, tak sis spletl osobu. Jsem totiž zasvěcená Bohu.“ Nikdy nezapomenu na jeho reakci. Z tváře mu okamžitě zmizel ten zlý a perverzní výraz a vystřídal ho nelíčený údiv. Vypadalo to, jako by právě dostal ránu do břicha a přitom zaslechl tu nejneuvěřitelnější zprávu na světě.

Nevím, co se v něm odehrálo... Šlápl prudce na brzdu a odpověděl: „Slyšel jsem dobře?“ – „Ano, slyšel. Zasvětila jsem svůj život Bohu.“ Podíval se

na mě nevěřícím, překvapeným a poněkud ustrašeným pohledem. Pak jsem se znovu rozjela, ale on byl zase za mnou. Předjel mě, zastavil a vystoupil s rukama nad hlavou, jako by mi chtěl ukázat, že není ozbrojený a já se nemusím bát. Řekl mi: „Počkej, prosím tě, zastav na chvíli. Přísahám, že ti nic neudělám.“ Zastavila jsem a on ze sebe koktavě vysoukal: „Promiň. Chtěl jsem ti ublížit. Odpuť mi to. Opravdu jsi zasvětila svůj život Bohu? Jak to? Taková hezká holka... To není možné!“

Ještě chvíli jsme pak spolu rozmlouvali, na lidu prázdné ulici uprostřed noci, a já viděla, že mě Pán opravdu chrání až zázračným způsobem. Díky Bohu (a to zdůrazňuji!) jsem i tentokrát vyvázla bez úhony a ještě jsem mohla být svědkem neuvěřitelné proměny, kdy se před mýma očima stal z vlka beránek.

O pár týdnů později se udála další příhoda, jež mnou hluboce otřásla a ukázala mi jedno z dalších reálných nebezpečí. Mirko, jeden chlapec, kterého jsem navštěvovala na nádraží Termini, mi vyprávěl svůj příběh a řekl mi, že by se chtěl léčit z drogové závislosti. V CEIS jsem zjišťovala, zda by bylo možné ho tam dostat co nejrychleji, protože běžně se muselo několik měsíců čekat. Ten večer jsem mu šla oznámit radostnou zprávu, že jsem pro něho našla místo v léčebné komunitě. Sotva mě zahlédl, rozběhl se ke mně a celý

šťastný mě objal. Ani jsem mu nestihla říct, že jsem pro něho našla místo, když mezi nás zničehonic vtrhla rozzuřená dívka, která řádila jako lítá šelma. Klela, sprostě nadávala a vozíkem na zavazadla mrštila o zed'. Mirko se na mě s obavou podíval a hlesl: „Pak ti to vysvětlím, teď musím letět.“ Přistoupil k té dívce, která na něho ječela jako šílená a chrlila jednu nadávku za druhou.

Mezitím jsem si všimla, že opodál leží na zemi předávkovaný kluk. Sklonila jsem se k němu, abych zjistila, jak je na tom. Když jsem se zvedala, abych přivolala pomoc, vidím, jak se ke mně řítí ta rozzuřená dívka a v ruce svírá nůž. Bylo mi jasné, že jsem v koncích – vrhla se na mě a dala mi nůž na krk. V tu chvíli ji zezadu popadl nějaký místní „Rambo“ a nesl ji pryč. Zmítala sebou a hulákala na mě: „Podříznu tě, jestli tě tu ještě potkám; podříznu tě jako prase! Neopovažuj se sem ještě přijít, nebo tě oddělám!“ Oči měla podlité krví, řvala a mávala nožem.

Za chvíli se vrátil Mirko a vysvětlil mi, že je to jeho dívka. Chovala se jako vyšinutá proto, že se předávala léky a zapila je alkoholem. Nechápal jsem, proč mě chtěla zabít, když ji ani neznám. Mirko mi vysvětlil, že na mě žárlí. Když ho totiž viděla naposledy, mluvil na nádraží právě se mnou. Pak přišla policejní kontrola a Mirko skončil na dva dny ve vězení. A ona

nevěděla, co s ním je. Právě se vrátil z vězení na nádraží, když jsme se potkali. Jeho dívka byla přesvědčená, že jsem jí ho přebrala a že celé ty dva dny byl se mnou. Takže jsem kvůli nedorozumění málem přišla o život.

Posléze jsem se dozvěděla něco neuvěřitelného. Ten neznámý silák, který se odněkud přiřítíl a zachránil mi život, byl prý jedním z poskoků kápa celého teritoria, kam jsem docházela. Dostal za úkol mě chránit. K tomuto podivuhodnému pokynu došlo proto, že mě tam začali mít rádi, když viděli, jak se snažím pomáhat lidem, o které se nikdo nestará a všichni je odmítají. A tak jsem zjistila, že mám své „anděly strážné“ i v římském podsvětí, a to z řad těch nejhorších zločinců... Tomu říkám ironie osudu!

Po návratu domů jsem však strávila bezesnou noc. Byla jsem tím velmi otřesena a v hlavě mi kolovaly myšlenky: „I opatrnost je ctnost. Možná to opravdu přeháním... Už dvakrát jsem unikla smrti jen o vlásek. Možná bych se měla smířit s tím, že budu chodit jen nahoru, kde jsou i ostatní dobrovolníci a není to tam tak riskantní.“

Pak jsem si ale vzpomněla na Ježíšova slova: „To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (Jan 15,12-13). Ihned jsem zakusila, že láska je silnější než smrt. Ježíš také věděl,

že mu moc lidí za jeho smrt na kříži nepoděkuje, dokonce ani z těch, kteří o týden dřív volali: „Hosana synu Davidovu!“, ale rozhodl se zemřít i z lásky ke mně a vyzývá nás, abychom milovali stejnou láskou jako on: tohle je míra lásky, kterou nám předal, když za nás prolil svou krev. Chtěla jsem rovněž žít evangelium naplno. Řekla jsem si, že i kdyby mě nakonec někdo ubodal k smrti, půjde o krev prolitou za tyto mladé lidi, v odpovědi na Ježíšovu lásku, takže by to mělo smysl.

Té noci mi došlo, že nejde o nezodpovědnost, která pramení v mé lehkovážnosti, nýbrž o „svatou“ nezodpovědnost, která se mi otiskla do srdce při pohledu na Pána. Vždyť on se nechal zmučit a zabít, aby nás dostal z pekla. Slzy a volání těch, kdo žili v pekle už tady na zemi, natolik zasáhly mé srdce, že i když jsem riskovala smrt, nedokázala jsem jim říct: „Zůstaňte si, kde jste, a já vám budu pomáhat z protidrogového centra CEIS, do kterého vy ovšem pravděpodobně nikdy nedorazíte.“ (Skutečně tam spíš přicházeli mladí lidé v doprovodu svých rodičů, ne ti, kdo žili na ulici). Až po půl roce docházení do denního centra, kam se chodilo s rodiči, bylo možné vstoupit do jedné z léčebných komunit CEIS, kde jsem pracovala. Pro většinu z těch lidí to bylo nedosažitelné, protože bydleli na nádraží, spali na zemi a často žádnou rodinu neměli.

V nitru jako bych tedy vnímala Ježíšovu otázku: „Jsi připravena položit život za tyto své bratry?“ A já, přestože jsem tu noc prožila ohromný strach, jsem už neochvějně věděla, že „lid noci“ se stal mou novou rodinou, jejich volání mi proniklo hluboko do srdce... Nemohla jsem, a hlavně *nechtěla* couvnout.

Obsah

Předmluva	5	11. Zakládáme komunitu Nové horizonty.....	125
Úvod.....	9	12. Letnice plné ohně	137
1. Žít pro něco velkého.....	13	13. Trigorja – první komunita.....	149
2. Bůh je láska a nesmírně nás miluje	25	14. Projekt „Nebeská citadela“	169
3. Roky na gymnáziu a setkání se smrtí.....	33	15. Pouliční misie.....	183
4. Zkušenost vnitřních temnot.....	45	16. Zahraniční misie.....	201
5. Plnost radosti	57	17. Otevírají se nové obzory	217
6. Těžká nemoc a povolání sestupovat „do pekel“	65	Doslov	231
7. Ze tmy ke světlu	77	Mezi nebem a peklem	235
8. Překvapení v univerzitní kapli	87	Spolupracujeme na proměně světa	241
9. Sestup do podsvětí nádraží Termini	99		
10. Intuice o vzniku nové komunity.....	113		